

**UNIVERSITATEA „LUCIAN BLAGA” DIN SIBIU
DEPARTAMENTUL DE STUDII DOCTORALE**

ACTELE EXECUTORULUI JUDECĂTORESC
(rezumat)

COORDONATOR:

Prof.univ.dr. IOAN LEȘ

DOCTORAND:

IOAN GÂRBULEȚ

Sibiu

2014

ACTELE EXECUTORULUI JUDECĂTORESC

(teză de doctorat)

Cuvinte cheie: *executor judecătoresc, acte, încheieri, procese-verbale, adrese, publicații de vânzare, somații, act de adjudecare, înștiințare, notificare, instanța de executare.*

Rezumat:

Actualitatea temei investigate

Executarea silită reprezintă una din instituțiile fundamentale ale dreptului procesual civil și o componentă importantă a justiției într-un stat de drept. Încrederea publicului în actul de justiție depinde într-o măsură importantă și de eficacitatea mecanismelor de executare silită, fiind absolut necesar ca o hotărâre judecătorească obținută în urma unui demers judiciar, de multe ori de durată și costisitor, să aibă o finalitate practică concretă, astfel încât justițiabilul să conștientizeze beneficiile din obținerea unui rezultat pozitiv în cadrul procesului. În caz contrar, în lipsa unor mijloace procedurale coerente, clare, suplă și rapide care să garanteze ducerea la îndeplinire efectivă a titlului executoriu, partea ar fi în imposibilitate de a se bucura de câștigarea procesului, titlul executoriu conferind astfel creditorului doar un drept teoretic și iluzoriu.

În expunerea de motive a Legii privind noul Cod de procedură civilă se arăta că actualul sistem procedural reglementat de acest act normativ (vechiul Cod de procedură civilă – *s.n.*) a fost supus unor frecvente intervenții legislative asupra diferitelor instituții, a condus la o aplicare și interpretare neunitară, lipsită de coerență, a legii de procedură civilă, cu repercusiuni asupra duratei, eficienței și finalității actului de justiție. Dat fiind că procedurile judiciare s-au dovedit deseori greoaie, formaliste, costisitoare și de lungă durată, s-a conștientizat faptul că eficacitatea administrării actului de justiție constă în mare măsură și în celeritatea cu care drepturile și obligațiile consfințite prin hotărâri judecătorești intră în circuitul civil, asigurându-se astfel stabilitatea raporturilor juridice deduse judecății. Astfel, nerespectarea cerințelor procesului echitabil sub aspectul duratei procedurii ori decurgând din neexecutarea hotărârilor judecătorești, a constituit obiectul mai multor cauze la Curtea Europeană a Drepturilor Omului în care România este parte, astfel că dispozițiile noului Cod de procedură civilă urmăresc să răspundă unor deziderate actuale, precum accesul justițiabililor la mijloace și forme procedurale mai simple și accesibile și accelerarea procedurii, inclusiv în faza executării silite.

Așadar, este limpede că prin elaborarea unui nou Cod de procedură civilă legiuitorul a avut în vedere crearea unor proceduri simple și accesibile, precum și celeritatea acestora nu numai în faza judecătii, ci și în faza executării silite. Cu toate că apreciem ca fiind pozitivă inițiativa privind elaborarea unui nou Cod de procedură civilă, din păcate, cel puțin în partea care reglementează executarea silită, legiuitorul nu a reușit să realizeze ceea ce și-a propus inițial, ci dimpotrivă, a creat proceduri mult mai greoaie și mai formaliste decât cele existente, cu costuri mult mai mari, inserând anumite dispoziții legale care practic sunt inutile și, în același timp, nu a corelat anumite texte de lege sau au rămas în afara reglementării unele situații care se întâlnesc în practica execuțională, iar despre celeritatea procedurilor nici nu poate fi vorba.

Având în vedere importanța executării silite, precum și rolul executorului judecătoresc în cea de-a doua fază a procesului civil, ne-am propus să realizăm o cercetare aprofundată a actelor emise de către executorul judecătoresc în exercitarea atribuțiilor stabilite de lege în vederea punerii în executare a titlurilor executorii.

Scopul și obiectivele tezei

Prezenta lucrare de cercetare are drept scop realizarea unei analize aprofundate a actelor de procedură pe care executorul judecătoresc le efectuează în îndeplinirea atribuțiilor și îndatoririlor sale legate de punerea în executare a titlurilor executorii.

În vederea atingerii scopului prezentat mai sus au fost stabilite următoarele obiective ale cercetării:

- definirea noțiunii de act emis de executorul judecătoresc și clasificarea acestora;
- stabilirea tuturor elementelor pe care trebuie să le cuprindă actele emise de către executorul judecătoresc;
- identificarea tuturor tipurilor de acte emise în procedurile execuționale;
- asemănările și deosebirile existente între principalele acte emise de către executorul judecătoresc;
- tipurile de sancțiuni care intervin în cazul fiecărui act emis de către executorul judecătoresc;
- propuneri *de lege ferenda*;
- întocmirea unor modele orientative de acte emise de către executorul judecătoresc;

Prin urmare, elaborarea unei lucrări de cercetare aprofundată în vederea indentificării tuturor actelor emise de către executorul judecătoresc în îndeplinirea atribuțiilor stabilite de

lege în vederea punerii în executare a titlurilor executorii se justifică sub cel puțin două aspecte: în primul rând, am avut în vedere că o asemenea lucrare nu a mai fost realizată niciodată în țara noastră, iar din cercetarile efectuate nu am reușit identificarea unei lucrări asemănătoare în dreptul comparat, astfel că reprezintă o premieră în domeniu, iar în al doilea rând, am avut în vedere faptul că actele executorului judecătoresc sunt reglementate într-un singur alineat al art. 655 din Codul de procedură civilă, fiind o adevărată provocare pentru orice cercetător în domeniul dreptului de a redacta o lucrare de mari dimensiuni în această materie.

Metodologia cercetării științifice

În realizarea obiectivelor expuse mai sus, au fost abordate mai multe metode specifice cercetării juridice, respectiv metoda logică, metoda comparativă, metoda istorică și metodele cantitative.

Rezumatul tezei

Lucrarea de față este structurată în cinci capitole.

Primul capitol al tezei este consacrat unor considerații generale despre executarea silită. În *Secțiunea a I-a*, am definit noțiunea de executare silită și am arătat importanța deosebită pentru creditor, întrucât constituie ultima modalitate de valorificare a dreptului în caz de opunere din partea debitorului. Totodată, am arătat că această fază a procesului civil nu este lipsită de importanță nici pe planul general al dreptului obiectiv, întrucât constrângerea statală nu intervine doar pentru restabilirea unui drept subiectiv privat, ci și în scopul ocrotirii ordinii de drept, astfel instituția executării silite are și un caracter preventiv, întrucât avertizează participanții la viața juridică despre consecințele patrimoniale ale neexecutării obligațiilor asumate.

În cadrul *Secțiunii a II-a* am analizat, în mod succint, evoluția istorică a executării silite în dreptul roman, în dreptul germanic, în dreptul francez, în dreptul englez, pe continentul american, dar și în dreptul român.

Această instituție a fost cunoscută de timpuriu, din documentele istorice rezultând că romanii au fost cei care au pus în practică această procedură. Inițial, creditorul își executa singur dreptul său și până la sfârșitul perioadei clasice nu era încă cunoscută instituția executării silite printr-un organ al statului. Debitorul care nu plătea era considerat un delincvent și răspundea cu persoana sa de plata datoriilor. Creditorul îl putea ucide sau vinde, iar dacă erau mai mulți creditori, împărțeau între ei corpul debitorului, iar patrimoniul acestuia

era confiscat și împărțit. Abia odată cu apariția Legii celor XII table, executarea silită a început să-și piardă caracterul pur penal, încercându-se să se urmărească mai întâi patrimoniul debitorului pentru recuperarea datoriei, iar prin apariția Legii *Poetelia Papira* au fost suprimate drepturile creditorului asupra persoanei debitorului.

Secțiunea a III-a este dedicată naturii juridice a executării silite, care de-a lungul timpului a constituit o problemă controversată, reprezentând obiect de preocupare pentru toți proceduriștii români. În prezent, marea majoritate a autorilor apreciază că executarea silită are un caracter administrativ-jurisdicțional, latura administrativă fiind preponderentă, deoarece executorul judecătoresc este principalul actor al procedurilor execuționale, în vreme ce rolul instanței de judecată este unul sancționator, care intervine numai pentru a cenzura actele de executare nelegale și prejudiciabile.

Principiile fundamentale ale executării silite au fost analizate în cadrul *Secțiunii a IV-a* din primul capitol. În noul Cod de procedură civilă sunt reglementate în mod expres doar unele dintre principiile fundamentale care guvernează executarea silită (principiul legalității, principiul rolului activ al executorului judecătoresc, principiul executării de bunăvoie a obligației stabilită printr-un titlu executoriu, principiul asigurării secretului informațiilor primite), celelalte principii nu au o reglementare expresă, însă pot fi deduse, pe de o parte, din interpretarea dispozițiilor legale care reglementează această instituție, iar pe de altă parte, din normele generale de procedură civilă, din alte dispoziții legale care au aplicabilitate în acest domeniu sau din documentele internaționale la care România este parte (principiul dreptului la un proces echitabil în faza executării silite, principiul protecției debitorului, principiul umanitar, principiul disponibilității, principiul înștiințării debitorului, principiul publicității și celerității procedurii de executare).

În cadrul *Secțiunii a V-a* a fost analizată jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia executării silite. Astfel, instanța europeană a apreciat că dreptul la un proces echitabil nu acoperă procedura numai până la pronunțarea hotărârii, ci până la executarea acesteia, iar statul are obligația de a executa o hotărâre judecătorească pronunțată împotriva sa, considerând că executarea silită face parte integrantă din noțiunea de proces, în sensul art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, întrucât dreptul de acces la justiție ar fi iluzoriu și lipsit de eficiență practică dacă ordinea juridică internă a statului, care respectă preeminența dreptului, ar permite ca o hotărâre judecătorească sau un alt înscris ce constituie titlu executoriu să rămână neexecutată în detrimentul unei părți.

Din spețele prezentate se observă că instanța de control europeană recunoaște din ce în ce mai mult rolul important al profesiei de executor judecătoresc în administrarea justiției și

provoacă statele să aducă, fără rezerve, intervenția forței publice în sprijinul organelor de executare pentru a duce la bun sfârșit sarcinile ce le-au fost conferite. Acesta este doar unul din argumentele pentru care legiuitorul trebuie să fie preocupat de asigurarea unei reglementări clare, suplă și rapide, care să permită executorului judecătoresc să-și îndeplinească atribuțiile legate, în principal, de punerea în executare silită a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii cu celeritate, responsabilitate și profesionalism.

Capitolul al doilea al lucrării este consacrat executorului judecătoresc. Astfel, în *Secțiunea a I-a*, am făcut considerații generale cu privire la profesia de executor judecătoresc, reținându-se că, în prezent, legiuitorul conferă plenitudine de competență executorului judecătoresc în efectuarea executării silite a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii, excepție făcând executările silite care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat sau bugetului Uniunii Europene și bugetului Comunității Europene a Energiei Atomice.

Am apreciat că, în prezent, executorul judecătoresc exercită în cea de-a doua fază a procesului civil rolul pe care îl are judecătorul în prima fază a procesului, deoarece ambele categorii de organe judiciare se bucură de toate garanțiile de independență și imparțialitate, reglementate de Convenția europeană a drepturilor omului, chiar dacă atribuțiile acestora sunt diferite, întrucât și fazele procesului sunt diferite.

În cadrul *Secțiunii a II-a*, am analizat competența executorului judecătoresc, sub aspectul competenței generale, a competenței materiale și a competenței teritoriale. Astfel, am subliniat faptul că executorul judecătoresc are o competență generală de a pune în executare titlurile executorii ce au ca obiect creanțe de natură civilă, cu următoarele excepții: creanțele fiscale, care se execută de către executorii fiscali în condițiile Codului de procedură fiscală; procedurile de executare silită pentru valorificarea activelor statului, care se efectuează de către organele de executare fiscală, conform art. 50 din O.U.G. nr. 51/1998, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 76/2012; veniturile datorate bugetului general consolidat sau bugetului Uniunii Europene și bugetului Comunității Europene a Energiei Atomice, care se vor aduce la îndeplinire potrivit dispozițiilor Codului de procedură fiscală.

Competența materială a executorilor judecătorești este reglementată atât de art. 7 din Legea nr. 188/2000 (punerea în executare a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii; notificarea actelor judiciare și extrajudiciare; comunicarea actelor de procedură; recuperarea pe cale amiabilă a oricărei creanțe; aplicarea măsurilor asigurătorii dispuse de instanța judecătorească; constatarea unor stări de fapt în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă; întocmirea proceselor-verbale de constatare, în cazul ofertei reale urmate de

consemnarea sumei de către debitor, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă; întocmirea, potrivit legii, a protestului de neplată a cambiilor, biletelor la ordin și a cecurilor, după caz; orice alte acte sau operațiuni date de lege în competența lui), cât și de Codul de procedură civilă (în materia urmăririi bunurilor mobile, art. 730-779; în materia popririi, art. 780-793; în materia urmăririi fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini, art. 794-798; în materia urmăririi veniturilor generale ale imobilelor, art. 799-811; în materia urmăririi bunurilor imobile, art. 812-862; în materia eliberării și distribuirii sumelor realizate prin executarea silită, art. 863-886; în materia predării silite a bunurilor mobile, art. 892-894; în materia predării silite a bunurilor imobile, art. 895-901; în materia executării silite a altor obligații de a face sau obligațiilor de a nu face, art. 902-908; în materia executării silite a hotărârilor judecătorești referitoare la minori, art. 909-913).

În privința competenței teritoriale a executorilor judecătorești aceasta este determinată de art. 8 și art. 9 din Legea nr. 188/2000, republicată și art. 651 din Codul de procedură civilă. Astfel, conform acestor texte executorii judecătorești își îndeplinesc atribuțiile în circumscripția curții de apel în raza căreia se află judecătoria pe lângă care funcționează, cu următoarele excepții: în cazul reglementat de art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000, republicată, este competent executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel în a cărei rază teritorială urmează să se facă executarea, în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă; în cazul prevăzut de art. 7 lit. f) din Legea nr. 188/2000, republicată, este competent executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel în a cărei rază teritorială se va face constatarea; în celelalte cazuri prevăzute la art. 7 din Legea nr. 188/2000, republicată, este competent orice executor judecătoresc investit de partea interesată în condițiile legii.

Secțiunea a III-a este dedicată organizării activității executorilor judecătorești. Astfel, am reținut că prin adoptarea Legii nr. 188/2000 s-a făcut un pas important cu privire la activitatea executorii judecătorești, profesia de executor judecătoresc devenind o profesie liberară și independentă. Înainte de apariția acestei legi, executorii judecătorești funcționau pe lângă judecătorii și tribunale, fiind numiți în funcție de către ministrul justiției. Președinții instanțelor pe lângă care funcționau aveau drept de îndrumare și control asupra acestora. Efectuarea actelor de executare silită se făcea numai din dispoziția instanței pe lângă care funcționau.

În prezent, potrivit art. 12 din Legea nr. 188/2000, republicată coroborat cu art. 4 alin. 1 din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 188/2000 și art. 40 din Statutul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești și al profesiei de executor judecătoresc, activitatea executorilor judecătorești se poate desfășura în cadrul unui birou individual sau în cadrul unei societăți

profesionale, prin asocierea a doi sau mai mulți executori judecătorești, în baza unui contract de societate civilă. Prin asocierea în cadrul unei societăți civile profesionale, executorul judecătoresc nu își pierde dreptul la biroul individual.

Conform art. 43 din Statutul U.N.E.J., biroul executorului judecătoresc și societatea civilă profesională nu sunt persoane juridice. Toate neînțelegerile de natură patrimonială dintre executorii judecătorești, inclusiv cele generate de preluarea dosarelor între birourile acestora, precum și cele privind formele asociative de desfășurare a activității execuționale urmează să fie rezolvate pe cale amiabilă. În caz contrar se va solicita concilierea Colegiului director al Camerei.

Patrimoniul executorului judecătoresc are regimul juridic al bunurilor afectate exercitării profesiei sale, iar patrimoniul executorilor judecătorești asociați are regimul juridic corespunzător aportului fiecărui membru al societății civile profesionale fără personalitate juridică constituite în acest scop.

Creanțele personale ale executorilor judecătorești asociați au regimul juridic corespunzător aportului fiecărui membru al societății civile profesionale fără personalitate juridică constituite în acest scop. Aceste creanțe personale ale executorilor judecătorești nu pot fi realizate prin urmărirea patrimoniului biroului executorilor judecătorești asociați decât după partajul intervenit cu ceilalți asociați.

Indiferent de forma de desfășurare a activității, în mod individual sau prin asociere, atribuțiile personale și răspunderea pentru actele întocmite revin exclusiv executorului judecătoresc care le-a întocmit. De asemenea, executorii judecătorești sunt obligați să respecte reglementările legale și statutare în materie financiar-contabilă, sub sancțiunea atragerii răspunderii juridice, conform legii.

În cadrul *Secțiunii a IV-a* au fost analizate organele reprezentative ale executorilor judecătorești. Astfel, în conformitate cu dispozițiile Legii 188/2000 și a Regulamentului de aplicare a acestei legi, organele reprezentative ale executorilor judecătorești sunt, la nivel național, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, iar în plan teritorial, în circumscripția fiecărei curți de apel, Camera executorilor judecătorești.

Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești este o organizație profesională cu personalitate juridică, formată din toți executorii judecătorești numiți de ministrul justiției, funcționează în baza unui statut propriu și are sediul în municipiul București. Organele de conducere ale Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești sunt: congresul, consiliul și președintele.

Conform art. 26 din Legea nr. 188/2000, republicată, în circumscripția fiecărei curți de apel funcționează câte o Cameră a executorilor judecătorești, cu personalitate juridică. Având în vedere că, în prezent, în România sunt 15 curți de apel, la care se adaugă și curtea militară de apel, cu altă competență materială și teritorială, vom avea doar 15 Camere ale executorilor judecătorești. Din Camera executorilor judecătorești fac parte toți executorii judecătorești din circumscripția curții de apel respective, inclusiv executorii judecătorești stagiați.

Totodată, am arătat că între dispozițiile art. 29 alin. 1 și art. 26 alin. 2 din Legea nr. 188/2000, republicată, există unele neconcordanțe, în sensul că executorii judecătorești stagiați fac parte din Camera executorilor judecătorești, dar nu fac parte și din Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești. Am apreciat că ar fi firesc ca un executor judecătoresc care face parte din Cameră să facă parte și din Uniune și invers. În acest sens, am propus modificarea art. 29 alin. 1 din Legea nr. 188/2000, republicată în așa fel încât din Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești să facă parte toți executorii judecătorești, inclusiv cei stagiați și nu numai cei numiți de ministrul justiției.

Camera are, potrivit legii, personalitate juridică, firmă, ștampilă și sigilii proprii, iar sediul ei se află în localitatea în care funcționează curtea de apel în circumscripția căreia se constituie. Organul de conducere al Camerei este Colegiul director. Colegiul director este format dintr-un președinte, un vicepreședinte și 3 - 7 membri. Colegiul director este ales de Adunarea generală a Camerei pentru o perioadă de 3 ani dintre membrii acelei Camere. Funcționarea tuturor organelor Camerei se realizează potrivit Statutului Uniunii.

Răspunderea juridică a executorilor judecătorești este analizată în *Secțiunea a V-a*. Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, Regulamentul de aplicare a acestei legi, Statutul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești și al profesiei de executor judecătoresc și de Codul deontologic al executorului judecătoresc reglementează doar două tipuri de răspundere, și anume: răspunderea civilă și răspunderea disciplinară. Aceste acte normative nu reglementează și răspunderea penală a executorilor judecătorești, însă aceasta este pe deplin aplicabilă în situațiile în care un executor judecătoresc comite o faptă penală, aplicându-se în acest caz principiile dreptului penal și de procedură penală. Trebuie reținut faptul că cele trei feluri de răspundere coexistă, ele neexcluzându-se una pe alta.

Condițiile în care poate fi angajată răspunderea civilă a executorilor judecătorești sunt prevăzute de art. 1.357-1.371 și art. 1.381-1.395 din Codul civil și constau în: existența unui prejudiciu, existența unei fapte ilicite, existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția executorului judecătoresc.

Răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc intervine nu numai în situațiile în care el încalcă atribuțiile de serviciu stabilite în Legea nr. 188/2000, republicată, Regulamentul de aplicare al acestei legi, Statutul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești și al profesiei de executor judecătoresc, Codul de procedură civilă sau în alte legi conexe, ci și în situația în care faptele sale aduc atingere profesiei de executor judecătoresc.

Abaterile disciplinare sunt strict și limitativ prevăzute de art. 47 Legea nr. 188/2000, republicată și ele nu pot fie extinse prin analogie și altor situații. Astfel, potrivit acestui text de lege, răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc intervine pentru următoarele abateri: nerespectarea secretului profesional; încălcarea incompatibilităților și interdicțiilor prevăzute de lege; săvârșirea unor fapte care aduc atingere onoarei, probității profesionale ori bunelor moravuri; neîndeplinirea obligațiilor privind formarea profesională a executorilor judecătorești stagiați, angajați pe bază de contract; întârzierea sistematică și neglijența în efectuarea lucrărilor; absența nejustificată de la birou; omisiunea de a efectua publicitatea vânzării prin Registrul electronic de publicitate a vânzării bunurilor supuse executării silite, conform prevederilor art. 35 alin. (2).

Potrivit art. 49 din lege, sancțiunile disciplinare se aplică în raport cu gravitatea faptelor și sunt următoarele: mustrare, avertismentul, amendă de la 500 la 3.000 lei, suspendarea din funcție pe o durată de la o lună la 6 luni, excluderea din profesie.

În conformitate cu dispozițiile art. 48 alin. 1 din Legea nr. 188/2000, republicată, acțiunea disciplinară se exercită de ministrul justiției sau de Colegiul director al Camerei executorilor judecătorești.

Competența de soluționare a acțiunii disciplinare aparține Consiliului de disciplină, ales de Adunarea generală a Camerei executorilor judecătorești, pentru o perioadă de 3 ani, fiind format din 3 membri.

Împotriva hotărârii Consiliului de disciplină părțile pot face *contestație*, în termen de 15 zile de la comunicare, la Comisia Superioară de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, care se judecă în complet format din 5 membri.

În **Capitolul al III-lea** sunt analizate actele executorului judecătoresc. În *Secțiunea a I-a*, am arătat că actele emise de către executorul judecătoresc sunt acte de procedură, în limbaj juridic, prin acte de procedură înțelegându-se orice manifestare de voință și orice operație juridică făcută în cursul și în cadrul procesului civil de către instanța de judecată, părți sau ceilalți participanți la proces, în legătură cu exercitarea drepturilor sau îndeplinirea

obligățiilor lor procesuale, respectiv în vederea producerii unor efecte juridice în plan procesual

Tot în cadrul acestei secțiuni am clasificat actele emise de către executorul judecătoresc după mai multe criterii, respectiv: după subiecții procesuali; după obiectul reglementării; după caracterul conduitei care o prescriu și după locul îndeplinirii.

În *Secțiunea a II-a* am analizat încheierile executorului judecătoresc, care din punctul meu de vedere este cel mai important și mai complex act emis de către executorul judecătoresc.

Noul Cod de procedură civilă reglementează nu numai situațiile în care executorul judecătoresc este obligat să emită încheieri, ci și cerințele pe care încheierea trebuie să le cuprindă. Astfel, potrivit art. 656 alin. 1 amânarea, suspendarea și încetarea executării silite, eliberarea sau distribuirea sumelor obținute din executare, precum și alte măsuri anume prevăzute de lege se dispun de executorul judecătoresc prin încheiere.

Acest text de lege face doar o enumerare exemplificativă a situațiilor în care executorul judecătoresc se pronunță prin încheiere, întrucât sunt multe alte situații în care executorul judecătoresc, în îndeplinirea atribuțiilor sale este obligat să emită încheieri.

Încheierile emise de executorul judecătoresc în temeiul acestui text de lege, nu sunt hotărâri judecătorești în sensul prevăzut de art. 424 alin. 5 din Noul Cod de procedură civilă și nici încheieri preparatorii sau interlocutorii prevăzute de art. 235 din același act normativ, cum s-ar crede la prima vedere, ci sunt acte de procedură întocmite în îndeplinirea atribuțiilor și îndatoririlor sale legate de punerea în executare a titlurilor executorii.

Elementele încheierii emise de către executorul judecătoresc în exercitarea atribuțiilor sale sunt reglementate de dispozițiile art. 656 alin. 1 C. pr. civ. Conform acestui text de lege, încheierea trebuie să cuprindă: denumirea și sediul organului de executare; data și locul întocmirii încheierii și numărul dosarului de executare; titlul executoriu în temeiul căruia se efectuează procedura de executare; numele și domiciliul ori, după caz, denumirea și sediul creditorului și ale debitorului; procedura de executare care face obiectul încheierii; chestiunea asupra căreia se adoptă încheierea; motivele în fapt și în drept care au determinat darea încheierii; dispoziția luată de executor; calea și termenul de atac al încheierii; semnătura și ștampila executorului judecătoresc.

Potrivit noilor dispoziții procedurale, în îndeplinirea atribuțiilor sale legate de punerea în executare a titlurilor executorii executorul judecătoresc este obligat să emită un număr 48 de tipuri de încheieri.

În cadrul *Secțiunii a III-a* au fost analizate procesele-verbale încheiate de către executorul judecătoresc. Potrivit art. 678 alin. 1 C. pr. civ., dacă din lege nu rezultă contrariul, pentru toate actele de executare efectuate în cursul executării, executorul judecătoresc este obligat să încheie procese-verbale. Prin acest text de lege, legiuitorul a stabilit în mod neechivoc că în toate situațiile în care legea nu prevede încheierea unui anumit tip de act (încheiere, notificare, adresă etc.) executorul judecătoresc este obligat să încheie un proces-verbal atunci când efectuează un act în cursul executării silită.

Conținutul procesului-verbal încheiat de către executorul judecătoresc este reglementat în art. 678 alin. 1 C. pr. civ. Potrivit acestui text, procese-verbale vor cuprinde următoarele mențiuni: denumirea și sediul organului de executare; numele și calitatea celui care încheie procesul-verbal; data întocmirii procesului-verbal și numărul dosarului de executare; titlul executoriu în temeiul căruia se efectuează actul de executare; numele și domiciliul ori, după caz, denumirea și sediul debitorului și creditorului; locul, data și ora efectuării actului de executare; măsurile luate de executor sau constatările acestuia; consemnarea explicațiilor, opozițiilor și obiecțiilor participanților la executare; alte mențiuni cerute de lege sau considerate de executor ca fiind necesare; menționarea, când este cazul, a lipsei creditorului sau debitorului ori a refuzului sau a împiedicării de a semna procesul-verbal; menționarea numărului de exemplare în care s-a întocmit procesul-verbal, precum și a persoanelor cărora li s-a înmănat acesta; semnătura executorului, precum și, când este cazul, a altor persoane interesate în executare sau care asistă la efectuarea actului de executare; ștampila executorului judecătoresc.

În exercitarea atribuțiilor stabilite de lege am identificat faptul că executorul judecătoresc este obligat să încheie un număr de 80 de tipuri de procese-verbale prin care să constate efectuarea actelor de executare silită.

În *Secțiunea a IV-a* am analizat asemănările și deosebirile existente între încheierile și procesele-verbale emise de executorul judecătoresc. Astfel, o primă asemănare între cele două acte și cea mai importantă, este aceea că atât încheierile cât și procesele verbale sunt acte de executare. A doua asemănare între procesele-verbale și încheieri constă în aceea că ambele sunt emise de către executorul judecătoresc în îndeplinirea atribuțiilor și îndatoririlor sale legate de punerea în executare a titlurilor executorii. A treia asemănare între cele două acte încheiate de către executorul judecătoresc este aceea că ele pot fi contestate, în principiu, pe calea contestației la executare.

Cu toate că, atât încheierile, cât și procesele-verbale sunt acte de procedură emise de către executorul judecătoresc în îndeplinirea atribuțiilor și îndatoririlor sale legate de punerea

în executare a titlurilor executorii, acestea se deosebesc sub mai multe aspecte. Astfel, o primă deosebire între cele două acte emise de către executorul judecătoresc, constă în aceea că, încheierile sunt, în principiu, acte de dispoziție, în timp ce procesele-verbale sunt acte de constatare.

A doua deosebire între cele două acte constă în aceea că, prin intermediul încheierilor, executorul judecătoresc dispune cu privire la aspecte importante ale executării silite, (înregistrarea cererii și deschiderea dosarului de executare silită, suspendarea executării silite, amânarea acesteia, distribuirea sumelor obținute din executare etc.) în timp ce, în privința celorlalte aspecte, care nu au o importanță atât de mare în cadrul acestei faze a procesului civil, executorul judecătoresc le constată printr-un proces verbal.

A treia deosebire constă în conținutul și forma pe care le cuprind cele două acte încheiate de către executorul judecătoresc. Având în vedere dispozițiile art. 656 C. pr. civ., am apreciat că încheierea emisă de către executorul judecătoresc trebuie să cuprindă trei părți și anume: partea introductivă, considerentele și dispozitivul, în timp ce procesul verbal nu cuprinde aceste trei părți.

O ultimă deosebire între cele două acte emise de către executorul judecătoresc, constă în modalitatea de contestare a acestora. În timp ce încheierea poate fi atacată, fie cu plângere în termen de 15 zile de la comunicare, fie cu contestație în termen de 5 zile de la comunicare, legiuitorul stabilind căi de atac și termene speciale în acest sens, iar unele încheieri sunt neatacabile, întrucât sunt definitive, procesul verbal poate fi atacat doar pe calea dreptului comun, cu contestație la executare în termen de 15 zile de la data când persoana interesată a luat cunoștință de actul de executare pe care îl contestă.

Totodată, am precizat că în privința actelor emise de către executorul judecătoresc legiuitorul a fost inconsecvent, în sensul că nu s-a aplecat deloc asupra acestei chestiuni. Astfel, nu în puține cazuri, în care legea prevede efectuarea unor acte de dispoziție, executorul judecătoresc nu emite încheieri, întrucât legea nu prevede în mod expres acest lucru, trebuind să încheie procese-verbale, sau acolo unde legea prevede în mod expres că se emit încheieri, legiuitorul a derogat de la aceste dispoziții stabilind că executorul judecătoresc trebuie să încheie procese-verbale.

Astfel, o primă situație vizează dispozițiile art. 753 alin. 1 C. pr. civ. Conform acestui text de lege, executorul judecătoresc, cu acordul creditorului, poate să-i încuviințeze debitorului să procedeze el însuși la valorificarea bunurilor sechestrate.

Deci, textul de lege se referă în mod neechivoc la încuviințare, ceea ce înseamnă că este vorba despre un act de dispoziție al executorului judecătoresc, astfel că, în acest caz, se

impunea emiterea unei încheieri. Întrucât textul de lege tace, și având în vedere dispozițiile art. 656 alin. 1 C. pr. civ., care prevăd în mod expres în ce condiții se emit încheieri, executorul judecătoresc nu poate emite o încheiere, trebuind să încheie un proces-verbal, deoarece acest text de lege interzice acest lucru, dispunând că pot fi emise încheieri în cazul în care se impune „amânarea, suspendarea și încetarea executării silite, eliberarea sau distribuirea sumelor obținute din executare, precum și alte măsuri anume prevăzute de lege”, or nu ne aflăm în niciuna dintre aceste situații, iar aceasta măsură nu este anume prevăzută de lege pentru a se putea emite astfel de acte.

O altă situație de inconsecvență a legiuitorului în materia actelor executorului judecătoresc se întâlnește în cadrul dispozițiilor reglementate de art. 746 teza I C. pr. civ. Potrivit acestui text de lege, nici administratorul-sechestrului, nici debitorul sau terțul deținător nu vor putea transporta bunurile sechestrate din locul unde au fost autorizați să le păstreze, decât cu încuviințarea executorului judecătoresc. Așadar, strămutarea bunurilor sechestrate poate fi făcută numai cu încuviințarea executorului judecătoresc. Fiind vorba despre un act de dispoziție a executorului judecătoresc era firesc ca acest lucru să fie dispus prin încheiere, însă având în vedere dispozițiile art. 656 alin. 1 C. pr. civ., executorul judecătoresc va trebui să încheie un proces-verbal în acest sens.

O situație asemănătoare se întâlnește în art. 832 și art. 808 C. pr. civ. Potrivit acestor texte de lege, dacă debitorul sau terțul dobânditor nu are alt mijloc de subzistență decât veniturile imobilului urmărit, la cererea acestuia, executorul judecătoresc va fixa prin proces-verbal o cotă de cel mult 20% din aceste venituri pentru întreținerea rezonabilă a lui și a familiei sale, pe toată durata urmăririi.

Prin urmare, în aceste două cazuri este vorba tot despre un act de dispoziție al executorului judecătoresc care în mod firesc ar fi trebuit dispus prin încheiere, însă legiuitorul a stabilit în mod expres ca executorul judecătoresc să încheie un proces verbal.

O altă situație, contrară de data aceasta, vizează stabilirea cheltuielilor de executare. Conform art. 669 alin. 6 C. pr. civ., cheltuielile de executare se stabilesc prin încheiere de către executorul judecătoresc. Deci, prin acest text de lege, așezat în cadrul dispozițiilor generale privind executarea silită, legiuitorul a precizat, cu valoare de principiu, că toate cheltuielile de executare silită se stabilesc prin încheiere, însă, în cazul executării silite directe a derogat de la acest principiu, în sensul ca acestea să fie stabilite prin proces-verbal. Astfel, art. 889 alin. 1 C. pr. civ., prevede că despre îndeplinirea executării obligațiilor prevăzute în cadrul executării silite directe, executorul va încheia un proces-verbal în condițiile art. 678, stabilind totodată cheltuielile de executare pe care urmează să le plătească debitorul.

Totodată, o situație asemănătoare se întâlnește și în cazul prevăzut de art. 770 alin. 3 și 849 alin. 3 C. pr. civ. Potrivit acestor texte de lege, dacă adjudecatarul bunurilor mobile sau imobile nu depune prețul sau diferența de preț, fiind necesară reluarea licitației, primul adjudecatar va fi răspunzător atât de scăderea prețului obținut la a doua vânzare, cât și de cheltuielile făcute pentru aceasta, iar aceste sume se vor stabili de către executorul judecătoresc prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu și se vor reține cu precădere din suma depusă cu titlu de garanție. Așadar, în astfel de situații cheltuielile de executare sunt stabilite prin proces-verbal și nu prin încheiere, așa cum prevede norma de principiu.

Somațiile emise de către executorul judecătoresc au fost analizate în cadrul *Secțiunii a V-a*. În principiu, nicio executare silită nu poate fi declanșată fără ca în prealabil debitorul să fie încunoștințat. Principiul înștiințării debitorului în faza executării silite reprezintă de fapt o transpunere a principiului contradictorialității și a dreptului la apărare din faza de judecată și se realizează prin înștiințarea debitorului cu privire la declanșarea urmăririi silite împotriva sa, precum și cu privire la toate actele de executare silită desfășurate ulterior

Somația a fost definită ca fiind actul procedural care, potrivit legii, trebuie îndeplinit de executorul judecătoresc înaintea începerii executării propriu-zise și care constă în invitația adresată în scris de către acesta debitorului de a plăti creditorului suma datorată, precum și avertizarea că, în caz contrar, se va proceda la executarea silită.

Totuși, în anumite cazuri, legiuitorul prevede neobligativitatea comunicării titlului executoriu și a somației, după cum urmează:

- în cazurile prevăzute de art. 674 C. pr. civ. (decăderea debitorului din beneficiul termenului de plată) și în cazul ordonanțelor și încheierilor pronunțate de instanță și declarate de lege executorii (încheierea prin care se stabilesc abaterea săvârșită, amenda și despăgubirea de către instanța în fața căreia s-a săvârșit fapta sau, după caz, de către președintele instanței de executare (art. 190 C. pr. civ.); încheierea prin care se încuviințează măsuri asigurătorii, precum și măsuri pentru asigurarea probelor (art. 203 alin. 2 C. pr. civ.); încheierea prin care se stabilesc drepturile bănești convenite martorului (art. 326 alin. 2 C. pr. civ.); încheierea de majorare a onorariului convenit experților (art. 339 alin. 2 C. pr. civ.); încheierea de admitere a cererii de asigurare (art. 361 alin. 1 C. pr. civ.); hotărârile primei instanțe în condițiile art. 448 C. pr. civ.; încheierea prin care se soluționează cererea de eliberare privind sumele de bani sau alte valori ori titluri, consemnate, precum și orice alte bunuri, păstrate la instanță ori aflate în depozitul altuia, după caz, în legătură cu un proces (art. 539 alin. 2 C. pr. civ.); încheierea prin care se stabilește quantumul onorariilor arbitrilor și al celorlalte cheltuieli arbitrale, precum și modalitățile de consemnare, de avansare sau de plată (art. 598 C. pr. civ.); hotărârile

pronunțate de instanța de executare (art. 650 alin. 3 C. pr. civ.); încheierea de desființare a popririi (art. 793 alin. 1 teza finală C. pr. civ.); încheierea de numire a expertului (art. 835 alin. 6 C. pr. civ.); încheierea prin care executorul se pronunță asupra plății sumei rezultate din executare (art. 878 alin. 2 C. pr. civ.);

- în materia popririi, art. 782 alin. 1 C. pr. civ. dispune că poprirea se înființează fără somație, în baza încheierii de încuviințare a executării, prin adresă în care se va preciza și titlul executoriu în temeiul căruia s-a înființat poprirea, ce va fi comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 780 alin. (1), împreună cu încheierea de încuviințare a executării sau un certificat privind soluția pronunțată în dosar. Despre măsura luată va fi înștiințat și debitorul, căruia i se va comunica, în copie, adresa de înființare a popririi, la care se vor atașa și copii certificate de pe încheierea de încuviințare a executării sau de pe certificatul privind soluția pronunțată în dosar, și titlul executoriu, în cazul în care acestea din urmă nu i-au fost anterior comunicate;

- în cadrul executării silite directe, art. 888 C. pr. civ. dispune că la cererea creditorului, dacă se justifică o nevoie urgentă sau există pericol ca debitorul să se sustragă de la urmărire, să ascundă, să distrugă ori să deterioreze bunurile ce trebuie predate, instanța va putea să dispună, prin încheierea de încuviințare a executării silite, ca executarea silită să se facă de îndată și fără somație;

- în materia predării silite a bunurilor imobile, în caz de reocupare a imobilului, după încheierea procesului-verbal de predare silită, art. 901 alin. 1 C. pr. civ. prevede că dacă, după încheierea procesului-verbal de predare silită, debitorul sau orice altă persoană, în lipsa consimțământului expres prealabil ori a unei hotărâri judecătorești, pătrunde sau se reinstalează în imobil, la cererea creditorului ori a altei persoane interesate, se va putea face o nouă executare silită în baza aceluiași titlu executoriu, fără somație și fără nicio altă formalitate prealabilă;

- în cadrul ordonanței președințiale, art. 996 alin. 3 C. pr. civ. prevede că, la cererea reclamantului, instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.

Codul de procedură civilă nu prevede în mod expres elementele pe care trebuie să le cuprindă somația, precizând doar că aceasta trebuie comunicată debitorului, ceea ce înseamnă că ea trebuie să îmbrace forma scrisă. În lipsa unor prevederi în acest sens, am apreciat că somația va trebui să cuprindă următoarele mențiuni: denumirea și sediul organului de executare; data emiterii somației și numărul dosarului de executare; numele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul debitorului; titlul executoriu în baza căruia s-a declanșat

executarea silită; termenul în care cel somat urmează să-și execute de bunăvoie obligația prevăzută în titlul executoriu; arătarea consecințelor nerespectării acesteia; semnătura și ștampila executorului judecătoresc. Având în vedere că aceste elemente nu sunt stabilite în mod expres de lege, lipsa unora este sancționată cu nulitatea relativă, vătămarea părții interesate nefiind prezumată.

Tot în cadrul acestei secțiuni au fost analizate tipurile de somații pe care trebuie să le emită executorul judecătoresc, fiind identificate un număr de 15 tipuri de astfel de acte.

În *Secțiunea a VI-a* am analizat anunțurile și publicațiile de vânzare efectuate de către executorul judecătoresc în derularea procedurilor execuționale. Astfel, în cadrul urmăririi mobiliare se face distincție între anunțurile de vânzare și publicațiile de vânzare, care se diferențiază prin aceea că publicațiile de vânzare nu trebuie să cuprindă locul și data afișării, precum și semnătura și ștampila executorului judecătoresc, așa cum se întâmplă în cazul anunțurilor de vânzare.

Totodată, executorul judecătoresc este obligat, pe lângă formele de publicitate stabilite în Codul de procedură civilă, să efectueze publicitatea vânzării bunurilor mobile cu valoare mai mare de 2.000 de lei și prin intermediul Registrul electronic de publicitate a vânzării bunurilor supuse executării silite, administrat de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, omisiunea efectuării acestei publicități constituind abatere disciplinară.

În cazul urmăririi imobiliare, conform art. 837 C. pr. civ., în termen de 5 zile de la stabilirea prețului imobilului, executorul va fixa, prin încheiere definitivă, termenul pentru vânzarea imobilului ce va fi adus la cunoștința publică prin publicații de vânzare. Totodată, sunt aplicabile dispozițiile art. 35 alin. 2 din Legea nr. 188/2000, republicată.

În cazul urmăririi silite a fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini, publicitatea vânzării se va face prin intermediul anunțurilor de vânzare reglementate de art. 761 alin. 1 C. pr. civ., fiind obligatoriu ca aceasta să fie anunțată în următoarele locuri: la primăria comunei unde se află fructelor neculese și recoltele prinse de rădăcini; la domiciliul debitorului; la locul unde se face vânzarea precum și în alte locuri publice unde executorul judecătoresc consideră că este necesar pentru o publicitate corespunzătoare a vânzării.

De asemenea, trebuie să precizăm că și în cadrul acestei forme de urmărire silită sunt aplicabile dispozițiile art. 35 alin. 2 din Legea nr. 188/2000, republicată.

În cazul urmăririi veniturilor generale ale imobilelor, publicitatea nu se realizează prin întocmirea de anunțuri și publicații de vânzare, întrucât bunul imobil nu este scos la vânzare, ci copii certificate ale încheierii de încuviințare a urmăririi sunt afișate, notate sau publicate în locuri strict indicate de către legiuitor.

În cazul urmării mobiliare și a urmării silite a fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini, potrivit art. 761 alin. 2 și art. 798 alin. 8 C. pr. civ., publicațiile și anunțurile de vânzare vor cuprinde: a) denumirea și sediul organului de executare; b) numărul dosarului de executare; c) numele executorului judecătoresc; d) numele, prenumele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul debitorului și creditorului; e) ziua, ora și locul licitației; f) indicarea și descrierea sumară a bunurilor ce vor fi vândute la licitație publică, cu arătarea pentru fiecare a prețului de începere a licitației, care este prețul prevăzut în procesul-verbal de sechestru sau, după caz, cel stabilit prin expertiză; în cazul titlurilor de valoare nenegociabile, se va indica și locul de la care poate fi procurat, pe cheltuiala solicitantului, caietul de sarcini prevăzut la art. 756 alin. (4); g) mențiunea, dacă va fi cazul, că bunurile se vând grevate de drepturile reale de folosință, dobândite ulterior înscrierii vreunei ipoteci și că, în cazul în care creanțele creditorilor urmăritori nu ar fi acoperite la prima licitație, se va proceda, în aceeași zi, la o nouă licitație pentru vânzarea bunurilor libere de acele drepturi. Prețul de la care vor începe aceste licitații va fi cel prevăzut la art. 768 alin. (6) și (7); h) somația pentru toți cei care pretind vreun drept asupra bunului să îl anunțe executorului înainte de data stabilită pentru vânzare, în termenele și sub sancțiunile prevăzute de lege; i) invitația către toți cei care vor să cumpere bunul să se prezinte la termenul de vânzare, la locul fixat în acest scop, și până la acel termen să prezinte oferte de cumpărare; j) locul și data afișării, în cazul anunțurilor de vânzare; k) semnătura și ștampila executorului judecătoresc, în cazul anunțurilor de vânzare. Mențiunile prevăzute la lit. a) și c) - k) sunt prevăzute sub sancțiunea nulității, ceea ce înseamnă că, fiind în prezența unei nulități exprese, vătămarea este prezumată, partea interesată putând să facă dovada contrară, în condițiile art. 175 alin. 2 Cod procedură civilă.

În cazul urmării imobiliare, potrivit art. 838 alin. 1 C. pr. civ., publicațiile de vânzare vor cuprinde următoarele mențiuni: a) denumirea și sediul organului de executare; b) numărul dosarului de executare; c) numele executorului judecătoresc; d) numele și domiciliul ori, după caz, denumirea și sediul debitorului, al terțului dobânditor, dacă va fi cazul, și al creditorului; e) titlul executoriu în temeiul căruia se face urmărirea imobiliară; f) identificarea imobilului cu arătarea numărului cadastral sau topografic și a numărului de carte funciară, precum și descrierea lui sumară; g) prețul la care a fost evaluat imobilul; h) mențiunea, dacă va fi cazul, că imobilul se vinde grevat de drepturile de uzufruct, uz, abitație sau servitute, intabulate ulterior înscrierii vreunei ipoteci și că, în cazul în care creanțele creditorilor urmăritori nu ar fi acoperite la prima licitație, se va proceda, în aceeași zi, la o nouă licitație pentru vânzarea imobilului liber de acele drepturi. Prețul de la care vor începe aceste licitații

va fi cel prevăzut la art. 845 alin. (6) și (7); i) ziua, ora și locul vânzării la licitație; j) somația pentru toți cei care pretind vreun drept asupra imobilului să-l anunțe executorului înainte de data stabilită pentru vânzare, în termenele și sub sancțiunile prevăzute de lege; k) invitația către toți cei care vor să cumpere imobilul să se prezinte la termenul de vânzare, la locul fixat în acest scop, și până la acel termen să prezinte oferte de cumpărare; l) mențiunea că ofertanții sunt obligați să depună, până la termenul de vânzare, o garanție reprezentând 10% din prețul de pornire a licitației; m) semnătura și ștampila executorului judecătoresc. Mențiunile arătate la lit. a) și c)-m) sunt prevăzute sub sancțiunea nulității.

De asemenea, conform art. 839 C. pr. civ., câte un exemplar din publicația de vânzare se va comunica, potrivit dispozițiilor pentru comunicarea și înmânarea citațiilor: a) creditorului urmăritor și debitorului, precum și, după caz, terțului dobânditor, coproprietarilor sau altor persoane care au un drept înscris în legătură cu bunul imobil scos la vânzare; b) creditorilor ipotecari înscriși în cartea funciară, precum și celor care au înscrisuri provizorii sau notări în legătură cu vreun drept real, dacă înscrisurile sau notările sunt anterioare notării urmăririi. Comunicarea se va face, pentru creditorii ipotecari, la domiciliul ales în actul prin care s-a constituit dreptul de ipotecă, iar în lipsă, la domiciliul sau sediul real; c) organelor fiscale locale. În cazul în care se urmărește imobilul unui minor sau al unei persoane puse sub interdicție judecătorească, o copie de pe publicația de vânzare a imobilului se comunică și la parchetul de pe lângă instanța de executare.

Tot în cadrul acestei secțiuni au fost analizate tipurile de anunțuri și publicații de vânzare efectuate de către executorul judecătoresc, fiind identificate un număr de 3 astfel de tipuri de acte procedurale.

În *Secțiunea a VII-a* am analizat actul și certificatul de adjudecare eliberat de executorul judecătoresc. Astfel, în cadrul urmăririi mobiliare, art. 773 alin. 1 C. pr. civ. prevede obligația executorul judecătoresc de a elibera, sub semnătura sa, fiecărui adjudecatar în parte un certificat de adjudecare, care va cuprinde data și locul licitației, numele adjudecatarului, indicarea bunului adjudecat și, după caz, a prețului plătit sau care urmează să fie plătit. Certificatul de adjudecare fiind un act subsecvent procesului-verbal de licitație mobilă, se va elibera de către executorul judecătoresc fiecărui adjudecatar în parte, după închiderea licitației, fără ca eliberarea lui să fie condiționată de plata prețului și constituie dovada dreptului de proprietate asupra bunurilor vândute.

În cazul urmăririi fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini, art. 798 alin 8 C. pr. civ., face trimitere la dispozițiile art. 752-779 C. pr. civ., aplicabile în cazul urmăririi mobiliare, astfel că și în acest caz, executorul judecătoresc este obligat să elibereze certificat

de adjudecare.

În cazul urmăririi imobiliare, după ce se plătește integral prețul sau avansul prevăzut la art. 851, executorul judecătoresc este obligat ca, pe baza procesului-verbal de licitație, să întocmească actul de adjudecare. Conform art. 854 C. pr. civ., orice persoană interesată poate solicita instanței de executare, în termen de o lună de la data înscrierii provizorii în cartea funciară, anularea actului de adjudecare pe calea contestației la executare

Așadar, față de procedura urmăririi mobiliare, când adjudecatarul devine proprietar la data predării bunului, în cadrul urmăririi imobiliare, legiuitorul a stabilit un alt moment în care adjudecatarul devine proprietarul imobilului adjudecat, respectiv la data adjudecării.

Certificatul de adjudecare, potrivit art. 773 alin. 1 C. pr. civ., va trebui să cuprindă următoarele elemente: data și locul licitației; numele adjudecatarului; indicarea bunului adjudecat; prețul plătit sau care urmează să fie plătit; semnătura executorului judecătoresc. Am apreciat că pe lângă mențiunile prevăzute de art. 773 alin. 1 C. pr. civ., certificatul de adjudecare mai trebuie să cuprindă antetul biroului executorului judecătoresc, numărul dosarului execuțional și ștampila organului de executare.

În privința mențiunilor pe care trebuie să le cuprindă *actul de adjudecare*, art. 852 C. pr. civ. dispune că acesta va cuprinde următoarele mențiuni: denumirea și sediul organului de executare; numele executorului judecătoresc; numărul și data procesului-verbal de licitație; numele, prenumele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul debitorului, ale terțului dobânditor și ale adjudecatarului; prețul la care s-a vândut și modalitatea de achitare în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata în rate; mențiunea, dacă este cazul, că imobilul s-a vândut grevat de drepturile de uzufruct, uz, abitație sau servitute, ori, după caz, liber de aceste drepturi, în condițiile prevăzute la art. 845 alin. 6 și 7; datele de identificare ale imobilului cu arătarea numărului cadastral sau topografic și a numărului de carte funciară, precum și datele de identificare ale fostului proprietar; mențiunea că actul de adjudecare este titlu de proprietate și că poate fi înscris în cartea funciară; mențiunea că, pentru adjudecatar, actul de adjudecare constituie titlu executoriu împotriva debitorului sau, după caz, a terțului dobânditor, ca și împotriva oricărei persoane, care posedă ori deține imobilul adjudecat, fără a putea invoca un drept opozabil în condițiile legii; mențiunea că, pentru creditor, actul de adjudecare constituie titlu executoriu împotriva adjudecatarului care nu plătește diferența de preț, în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata prețului în rate; data întocmirii actului de adjudecare, semnătura și ștampila executorului judecătoresc, precum și semnătura adjudecatarului; mențiunea că actul de adjudecare este supus contestației la executare în condițiile art. 854. Întrucât niciuna din mențiunile actului sau certificatului de adjudecare nu

este prevăzută de lege sub sancțiunea nulității, înseamnă că aceasta poate fi invocată în condițiile art. 175 alin. 1 C. pr. civ., în sensul că vătămarea produsă persoanei care invocă nulitatea să nu poată fi înlăturată decât prin desființarea actului sau certificatului de adjudecare.

Cererile formulate de către executorul judecătoresc sunt analizate în cadrul *Secțiunii a VIII- a*. Având în vedere că rolul executorului judecătoresc în faza executării silite se aproprie într-o anumită măsură de rolul judecătorului în cadrul judecătii, posibilitatea acestuia de a formula cereri este destul de restrânsă.

Cazurile de intervenție activă a executorului judecătoresc în cadrul procedurilor judiciare execuționale se justifică, în principal, pe considerente de asigurare a legalității actelor de urmărire pe care le îndeplinește și, totodată, dau expresie principiului rolului activ consacrat *in terminis* în art. 627 C. pr. civ.

Tot în cadrul acestei secțiuni au fost analizate tipurile de cereri formulate de către executorul judecătoresc, fiind identificate un număr de 36 astfel de tipuri de acte procedurale.

În *Secțiunea a IX-a* am analizat **adresele** executorului judecătoresc. Adresa emisă de către executorul judecătoresc este un act procedural prin care, fie se comunică un alt act încheiat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, fie se solicită anumite informații sau luarea unor măsuri, fie se dispune indisponibilizarea bunurilor urmăribile, în acest din urmă caz, adresa executorului judecătoresc fiind un act de dispoziție (de exemplu, adresa de înființare a popririi).

Codul de procedură civilă nu prevede elementele pe care trebuie să le conțină adresa executorului judecătoresc, cu excepția adresei de înființare a popririi, astfel am apreciat că, din interpretarea dispozițiilor generale care reglementează executarea silită și a legii care reglementează profesia de executor judecătoresc, aceasta trebuie să cuprindă următoarele: denumirea și sediul organului de executare; data emiterii adresei și numărul dosarului de executare; numele și domiciliul sau denumirea și sediul părților; obiectul adresei; semnătura și ștampila executorului judecătoresc.

Nefiind un act al executare silită propriu-zis, adresa emisă de către executorul judecătoresc nu poate fi atacată pe calea contestației la executare, cu excepția adresei de înființare a popririi.

Tot în cadrul acestei secțiuni au fost analizate tipurile de adrese emise de către executorul judecătoresc, fiind identificate un număr de 47 astfel de tipuri de acte procedurale.

Proiectul de distribuire a sumelor realizate din urmărirea silită a fost analizat în cadrul *Secțiunii a X-a*. Întocmirea proiectului reprezintă cea de-a patra etapă în cadrul

procedurii de distribuire a sumei rezultate din vânzarea bunurilor urmăribile. Astfel, potrivit art. 873 C. pr. civ., în termen de 5 zile de la expirarea termenului pentru depunerea titlurilor de creanță, executorul va întocmi proiectul de distribuire a sumelor, potrivit ordinii de preferință prevăzute la art. 864-867, iar dacă printre creditorii urmăritori și intervenienți se află și creditori care au intervenit tardiv, după expirarea termenului prevăzut la art. 690, creanțele acestora vor fi alocate asupra părții din suma rămasă după îndeplinirea drepturilor creditorilor urmăritori și a celor care au intervenit în timp util.

Art. 873 C. pr. civ. nu prevede elementele pe care proiectul de distribuire trebuie să le conțină, astfel, am apreciat că acesta trebuie să conțină următoarele mențiuni: denumirea și sediul organului de executare; data întocmirii proiectului și numărul dosarului de executare; numele și domiciliul sau denumirea și sediul părților, după caz; numele și domiciliul sau denumirea și sediul creditorilor intervenienți; titlul executoriu în temeiul căruia s-a efectuat urmărirea silită; ordinea de distribuire a sumelor rezultate din vânzare, conform art. 864-867 C. pr. civ; posibilitatea formulării de obiecțiuni în scris; semnătura și ștampila executorului judecătoresc.

În *Secțiunea a XI-a* am analizat **alte acte încheiate de executorul judecătoresc**. Astfel, alături de actele prezentate în secțiunile anterioare, executorul judecătoresc, în îndeplinirea atribuțiilor și îndatoririlor sale legate de punerea în executare a titlurilor executorii, mai este obligat să încheie notificări, înștiințări, sesizări, încunoștințări etc. adresate fie părților raportului execuțional, fie unor terțe persoane.

Notificarea reprezintă actul de procedură emis de către executorul judecătoresc în îndeplinirea atribuțiilor și îndatoririlor sale legale, prin care înștiințează o persoană fizică sau juridică că un anumit act sau fapt juridic a fost efectuat sau urmează a fi efectuat într-un anumit interval de timp.

Dispozițiile legale care reglementează executarea silită nu cuprind elementele pe care trebuie să le cuprindă notificarea, ci, acestea, doar fac trimitere la emiterea unui astfel de act, astfel am apreciat că, notificarea trebuie să cuprindă următoarele mențiuni: denumirea și sediul organului de executare; data întocmirii notificării și numărul dosarului de executare, dacă este cazul; numele și domiciliul sau denumirea și sediul persoanei căreia i se adresează; obiectul notificării; semnătura și ștampila executorului judecătoresc.

Tot în cadrul acestei subsecțiuni au fost analizate tipurile de notificări emise de către executorul judecătoresc, fiind identificate un număr de 3 astfel de tipuri de acte procedurale.

Înștiințarea. În faza executării silite nu numai debitorul trebuie înștiințat sau încunoștințat, ci și alți participanți la urmărire. De exemplu, creditorul, moștenitorii părților, terții etc.

Cu toate că legiuitorul, în unele cazuri folosește termenul de înștiințare (de exemplu, art. 666 C. pr. civ., art. 675 alin. 2 C. pr. civ. etc.), iar în altele de încunoștințare (de exemplu, art. 688 C. pr. civ.), în realitate este vorba despre același lucru, termenele folosite fiind sinonime.

Codul de procedură civilă nu a stabilit elementele pe care trebuie să le cuprindă înștiințarea în această fază a procesului civil, însă din interpretarea coroborată a dispozițiilor legale care reglementează executarea silită, apreciem că ea trebuie să cuprindă următoarele mențiuni: denumirea și sediul organului de executare; data întocmirii înștiințării și numărul dosarului de executare; numele și domiciliul sau denumirea și sediul persoanei căreia i se adresează; obiectul înștiințării; semnătura și ștampila executorului judecătoresc.

Tot în cadrul acestei subsecțiuni au fost analizate tipurile de înștiințări emise de către executorul judecătoresc, fiind identificate un număr de 14 astfel de tipuri de acte procedurale.

În afară de actele arătate, executorul judecătoresc, în îndeplinirea atribuțiilor și îndatoririlor sale legate de punerea în executare a titlurilor executorii, trebuie să mai întocmească **sesizări, caiete de sarcini, liste de inventariere și dispoziții de plată.**

Capitolul al patrulea al lucrării este consacrat propunerilor de *lege ferenda* privind actele întocmite de către executorul judecătoresc.

Am susținut că legiuitorul nu a reușit să realizeze ceea ce și-a propus inițial în materia executării silite, ci dimpotrivă, a creat niște proceduri mult mai greoaie și mai formaliste decât cele pe care le-a înlocuit, cu costuri mult mai mari, inserând anumite dispoziții legale care practic sunt inutile, dar, în același timp, nu a corelat anumite texte de lege sau a rămas în afara reglementării unele situații care se întâlnesc în practica execuțională, iar despre celeritatea procedurilor nici nu poate fi vorba.

Același lucru s-a întâmplat și în privința actelor pe care trebuie să le emită executorul judecătoresc, astfel am apreciat că este absolut necesară revizuirea, cel puțin în parte, dacă nu este posibil în mod fundamental, a Cărții a V-a din Noul Cod de procedură civilă, formulând în acest sens 25 de propuneri de *lege ferenda* prin care, dacă ar fi adoptate, procedurile execuționale ar fi mult mai rapide și mai eficiente și s-ar elimina parțial formalismul excesiv în această materie.

Ultimul capitol al lucrării este rezervat modelelor orientative de acte întocmite de către executorul judecătoresc.

Prin urmare, pentru a veni în sprijinul organelor de executare am realizat modele orientative de încheiere; proces-verbal; somație; anunț/publicație de vânzare; certificat de adjudecare; act de adjudecare; cerere; adresă; proiect de distribuire; notificare; înștiințare; sesizare; caiet de sarcini; listă de inventariere a bunurilor; dispoziție de plată.

BIBLIOGRAFIE

I. Tratatate, cursuri, monografii

Baias, Fl. A., Chelaru, E., Constantinovici, R., Macovei, I., (coordonatori), Noul Cod civil. Comentariu pe articole, art. 1-2664, Ed. C. H. Beck, București, 2012.

Bîrsan, C., Convenția europeană a drepturilor omului. Comentariu pe articole. Vol. I. Drepturi și libertăți, Ed. All Beck, București, 2004.

Boroi, G., Drept civil. Partea generală, ed. a II-a, Ed. All Beck, 1999.

Boroi, G., Drept civil. Partea generală. Persoanele, ed. a II-a, Ed. All Beck, București, 2002.

Boroi, G., (coord.), Noul Cod de procedură civilă, Ed. Hamangiu, 2013.

Boroi, G., Rădescu, D., Codul de procedură civilă comentat și adnotat, Ed. All, București, 1994.

Bourdillat, J.J., Droit et pratique de voies d'exécution, Dalloz, 5e edition, Paris, 2007.

Brenner, C., Voies d'exécution, Dalloz, Paris, 1998.

Briciu, T. C., Măsurile asigurătorii în procesul civil, Editura C.H. Beck, București, 2008.

Cădere, V. G., Tratat de procedură civilă, ed. a 2-a, Tipografiile Române Unite, București, 1935.

Călin, D., Vasiescu, M., Coțovanu, P.A., Mihăiță, F., Militaru, I., Zaharia, L., Blidaru, E., Lăcătușu, R., Cîrciumaru, L., Radu, C., Hotărârile CEDO în cauzele împotriva României, vol. I-VI, Ed. Universitară, București, 2011.

Ciobanu, V. M., Boroi, G., Drept procesual civil. Curs selectiv. Teste grilă, ed. 3, Ed. All Beck, 2005.

Costin, M. N., Leș, I., Minea, M. Șt., Costin, C. M., Spinei, S., Dicționar de procedură civilă, ediția a 2-a, Ed. Hamangiu, 2007.

Cotoi, E., Incidente în procedura de executare silită, Ed. Universul Juridic, București 2009.

I. Deleanu, V. Mitea, S. Deleanu, Tratat de procedură civilă, Volumul III, Ed. Universul Juridic, București, 2013

Deleanu, I., Tratat de procedură civilă, ed. a III-a revăzută, completată, actualizată, vol. al II-lea, Ed. Servo-Sat 2003.

Deleanu, I., Deleanu, V., Hotărârea judecătorească, Ed. Servo-Sat, Arad, 1998.

Donnier, M., Donnier, J. B., Voies d'exécution et procédures de distribution, 7e éd., Litec, Paris, 2003.

Firoiu, D., Istoria statului și dreptului român, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1976.

Florea, S., Procedurile civile în materia drepturilor de proprietate intelectuală. Dobândirea, apărarea și stingerea drepturilor de proprietate intelectuală, Ed. Universul Juridic, București, 2013.

Florescu, D. A. P., Coman, P., Mrejeru, T., Safta, M., Bălașa, G., Executarea silită. Reglementare, doctrină, jurisprudență, ed. 3, Ed. C. H. Beck, București, 2009.

Fricero, N., Droit et procédure, Paris, 2005.

Frențiu, G. C., Băldean, D.-L., Codul de procedură civilă comentat și adnotat, Ed. Hamangiu, București, 2008.

Gârbuleț, I., Executarea silită directă, Ed. Universul Juridic, 2013.

Gârbuleț, I., Organizarea și exercitarea profesiei de executor judecătoresc, Ed. Hamangiu, București, 2007.

Gârbuleț, I., Stoica, A., Ghid practic de executare silită. Explicații, cereri, formulare, Ed. Hamangiu, București, 2008

Gârbuleț, I., Stoica, A., Ghid practic de executare silită. Explicații, cereri, formulare, ed. a 2-a, Supliment electronic, Ed. Hamangiu, București, 2010.

Guinchard, S., Moussa, T., Droit et pratique des voies d'exécution, 5e éd., Dalloz, Paris, 2007.

Guinchard, S., Ferrand, F., Delicostopoulos, C., Droit processuel. Droit commun et droit compare du procès équitable, 4e éd., Dalloz, Paris, 2007.

Habscheid, W. J., Droit judiciaire privée suisse, Deuxième édition entièrement revue et corrigée, Librairie de l'Université, Geneve, 1981.

Herovanu, E., Teoria execuțiunei silite - cercetări în domeniul problemelor ei fundamentale, Ed. Librăriei „R. Cioflec”, București, 1942.

Herovanu, E., în Pagini de practică judiciară și extrajudiciară, Ed. Librăriei Juridice, 1944.

Hilsenrad, A., Stoenescu, I., Procesul civil în R.P.R., Ed. Științifică, București, 1957.

Hurubă, E., Contestația la executare în materie civilă, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Ilie, Al., Executarea silită în materia garanțiilor reale mobiliare, Ed. Hamangiu, București, 2011.

- Lauba, R.* Le contentieux de l'exécution, LexisNexis, Paris, 2012, 11e édition.
- Leș, I.*, Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole, art. 1-1133, Ed. C.H. Beck, București, 2013.
- Leș, I.*, Legislația executării silite. Comentarii și explicații, Ed. C. H. Beck, București, 2007.
- Leș, I.*, Tratat de drept procesual civil, ed. a 5-a, Ed. C. H. Beck, București, 2010.
- Măgureanu, F.*, Drept procesual civil, Ediția a X-a, Ed. Universul Juridic, București, 2008.
- Negulescu, D.*, Executarea silită, vol. I, Principii generale, Tipografia Gutenberg, București, 1910
- Negru, V., Radu, D.*, Drept procesual civil, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1972.
- Negulescu, D.*, Teoria popririi, București, 1904.
- Nicod, B.*, Le juge de l'exécution, Cedat, Paris, 2000.
- Nicolae, M.*, Prescripția extintivă, Ed. Rosetti, 2004.
- E. Oprina, I. Gârbuleț*, Tratat teoretic și practic de executare silită. Volumele I. Teoria generală și procedurile execuționale, Ed. Universul Juridic, 2013.
- Oprina, E., Gârbuleț, I.*, Tratat teoretic și practic de executare silită. Volumul II. Explicații, cereri, modele, Ed. Universul Juridic, 2013.
- Oprina, E.*, Executarea silită în procesul civil, Ediția a IV-a revăzută și adăugită, Ed. Universul Juridic, București, 2011.
- Oprina E.*, în Noul Cod civil. Comentarii, doctrină și jurisprudență, vol. III, Art. 1650-2664, Ed. Hamangiu, București, 2012,
- Parisot, D., Janffret, A.*, Procedure civile et voies d'exécution, Paris.
- Pastor, J. M.*, Los Recursos en el Proceso Civil de Ejecucion, Ed. La Ley, Madrid, 2008.
- Porumb, Gr.*, Codul de procedură civilă comentat și adnotat, vol. I, Ed. Științifică, București, 1960.
- Porumb, Gr.*, Codul de procedură civilă comentat și adnotat, vol. II, Ed. Științifică, București, 1962.
- Porumb, Gr.*, Teoria generală a executării silite și unele proceduri speciale, Ed. Științifică, București, 1964.
- Puie, O.*, Executarea hotărârilor judecătorești în contenciosul administrativ, ed. 2, Ed. C. H. Beck, București, 2008.

Piperea, Gh., Antonache, C., Piperea, P., Dimitriu, A., Piperea, M., Rățoi, A., Atanasiu, A., Noul Cod de procedură civilă. Note. Corelații. Explicații, Ed. C. H. Beck. București, 2012.

Răducan, G., Dreptul executării silite. Titlu executoriu european, Ed. Hamangiu, București, 2009.

Rebeca, I., Executarea silită prin poprire, Ed. Hamangiu, București 2007.

Rizoiu, R., Garanțiile reale mobiliare. O abordare funcțională. Analiza economică a dreptului garanțiilor reale. Introducere în regimul juridic al ipotecilor mobiliare, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Rizoiu, R., Ipoteci mobiliare, vol. I - Preferința fiscoi, Ed. Universul Juridic, București, 2012.

Rizoiu, R., Ipoteci mobiliare. Caracterele juridice ale ipotecii mobiliare. Jurisprudență comentată cu trimiteri la noul Cod civil, vol. II, Ed. Universul Juridic, București, 2012.

Selegean, M., Dreptul la un proces echitabil. Articolul 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, I.N.M., București, 2005.

Seroussi, R., Introduction aux droits anglais et americain, 4^e edition, Ed. Dunod, Paris, 2007.

Stanciu, R., Executarea silită și dreptul la un proces echitabil în jurisprudența C.E.D.O., Ed. Hamangiu, București, 2011.

Stătescu, C., Bîrsan, C., Drept civil. Teoria generală a obligațiilor, ed. a 3-a, Ed. All Beck, București 2000.

Stoenescu, I., Hilsenrad, A., Zilberstein, S., Tratat teoretic și practic de procedură a executării silite, Ed. Academiei, București 1966.

Stoenescu, I., Porumb, Gr., Drept procesual civil român, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1966.

Stoenescu, I., Zilberstein, S., Executarea silită în procesul civil, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1983.

Stoenescu, I., Zilberstein, S., Drept procesual civil. Teoria generală. Judecata la prima instanță. Hotărârea, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1983.

Stoenescu, I., Zilberstein, S., Teoria generală a executării silite, Ed. Lumina Lex, București, 2002.

Stoica, A., Executorii judecătorești. Evoluție istorică – Norme și valori contemporane, Ed. Universul Juridic, București, 2013.

Stoica, A., Executarea silită imobiliară, Ed. Universul Juridic, București, 2009.

Tabacu, A., Drept procesual civil, ed. a V-a revăzută și adăugită, Ed. Universul Juridic, București, 2010.

Tăbârcă, M., Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor (Art. I - Comentarii), Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Tăbârcă, M., Drept procesual civil, ed. a II-a revăzută și adăugită, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2008.

Tăbârcă, M., Buta, G., Codul de procedură civilă. Comentat și adnotat cu legislație, jurisprudență și doctrină, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Ed. Universul Juridic, București, 2008.

Ungureanu, A. M., Contestația la executare în procesul civil, conform noului Cod de procedură civilă, Ed. Universul Juridic, București, 2012.

Vasilescu, P., Drept civil. Obligații, Ed. Hamangiu, 2012.

Vincent, J., Prevault, J., Procedure civile et voies d'exécution, Dalloz, Paris.

Zilberstein, S., Ciobanu, V. M., Drept procesual civil. Executarea silită I, Ed. Lumina Lex, București, 1996.

Zilberstein, S., Ciobanu, V. M., Drept procesual civil. Executarea silită, vol. I, ed. a II-a revăzută, Ed. Lumina Lex, București, 1998.

Zilberstein, S., Ciobanu, V. M., Băcanu, I., Drept procesual civil. Executarea silită, vol. II, ed. a II-a revăzută, Ed. Lumina Lex, București, 1998;

Zilberstein, S., Ciobanu, V. M., Tratat de executare silită, Ed. Lumina Lex, București, 2001.

Zotta, Gr., Cod de procedură civilă adnotat, vol. II, Tipografia Națională, Râmnicu Sărat, 1932.

II. Articole, note, comentarii

Belegante, V., Ghinoiu, D. A., Succintă prezentare a sistemului și soluțiilor legislative preconizate de Proiectul Noului Cod de procedură civilă, Dreptul nr. 2/2010.

Belei, E., Răspunderea disciplinară a executorilor judecătorești în Republica Moldova - realități și perspective, volumul Conferinței Internaționale "Executarea silită în reglementarea noului Cod de procedură civilă", Ed. Universul Juridic, București, 2012.

Capcelea, V., Capcelea, I., Elaborarea și adoptarea legii cu privire la instituirea executorilor judecătorești privați - imperativ al timpului, volumul Conferinței Internaționale "Executarea silită în Noul Cod de procedură civilă", Ed. Universul Juridic, București, 2010.

Capcelea, V., Locul și rolul deontologiei profesionale în efectuarea acțiunilor de executare silită de către executorul judecătoresc, volumul Conferinței internaționale „Executarea silită în reglementarea noului Cod de procedură civilă”, Ed. Universul Juridic, București, 2012.

Capcelea, V., Capcelea, I., Obligativitatea respectării principiului rolului activ și al executării operative a documentelor executorii de către executorul judecătoresc, din perspectiva deontologiei profesionale, volumul Conferinței Internaționale “Executorul judecătoresc între rol activ și organ de jurisdicție”, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Ciobanu, V. M., Curtea Constituțională - garant al supremației Constituției, putere legiuitoare sau expert parlamentar, Revista română de drept privat nr. 3/2009.

Ciobanu, V. M., Independența judecătorului și principiul legalității în procesul civil, Revista română de drept privat nr. 1/2010.

Ciobanu, V. M., Considerații privind competența executorului judecătoresc și condițiile în care intervine nulitatea pentru încălcarea acestei competențe, Revista română de executare silită nr. 4/2010.

Coban, I., Măsurile de asigurare în procedura de executare în contextul legislației Republicii Moldova”, volumul Conferinței internaționale „Executarea silită în reglementarea noului Cod de procedură civilă”, Ed. Universul Juridic, București, 2012.

Costas, C. F., Măsuri adoptate de statele părți la Convenția europeană a drepturilor omului pentru a preveni sau sancționa depășirea termenului rezonabil, Pandectele Române nr. 6/2008.

Cotoi, E., Intervenția altor creditori în cadrul procedurii de executare silită, Revista română de executare silită nr. 1/2009.

Cotoi, E., Competența executorilor judecătorești, volumul Conferinței Internaționale “Executorul judecătoresc între rol activ și organ de jurisdicție”, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Cotoi, E., Competența teritorială în domeniul executării silite, Revista română de executare silită nr. 4/2011.

Cuniberti, G., Destinul teritorialității procedurilor de executare în Europa, Revista română de executare silită nr. 1/2010.

Deleanu, I., Considerații cu privire la titlurile executorii, Revista română de drept privat nr. 3/2008.

Deleanu, I., Observații generale și speciale cu privire la Noul Cod de procedură civilă (Legea nr. 134/2010), Dreptul nr. 11/2010.

Deleanu, I., Considerații generale și unele observații cu privire la Proiectul Codului de procedură civilă, Revista română de drept privat nr. 2/2009.

Dincă, S. E., Condițiile angajării răspunderii penale a executorului judecătoresc. Particularități., volumul Conferinței Internaționale “Executorul judecătoresc între rol activ și organ de jurisdicție”, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Dinu, C.C., Unele aspecte cu privire la titlurile executorii reglementate în materia procedurilor civile speciale din noul Cod de procedură civilă, Revista română de executare silită nr. 1/2012.

Dobrican, Gh., Aspecte teoretice și practice privind executarea silită mobilă directă, în cazul creditorilor și debitorilor persoane fizice, R.R.D. nr. 9/1980.

Dobrican, Gh., Popa, I., Discuții în legătură cu admisibilitatea convenirii de către părți cu privire la caracterul executoriu al contractului de credit bancar, Dreptul nr. 4/1994.

Gârbuleț, I., Încetarea executării silite, Revista de executare silită nr. 1/2007.

Gârbuleț, I., Principiul disponibilității procesuale în faza de executare silită, Revista Dura Lex, Sed Lex nr. 2/2007.

Gârbuleț, I., Considerații în legătură cu aplicarea art. 373 din Codul de procedură civilă privind competența teritorială a executorului judecătoresc, Revista română de executare silită nr. 1-2/2008.

Gârbuleț, I., Intervenția instanței de judecată în faza executării silite, Revista Dura Lex, Sed Lex nr. 1/2008.

Gârbuleț, I., Calea de atac împotriva hotărârilor Comisiei Superioare de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, în Revista română de executare silită nr. 3/2009.

Gârbuleț, I., Infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești în cazul altor titluri executorii, Dreptul nr. 7/2009.

Gârbuleț, I., Principiile fundamentale ale executării silite, Revista română de executare silită nr. 3/2010.

Gârbuleț, I., Regulile de bază ale executării silite în procesul civil, Volumul Conferinței Internaționale „Executarea silită în Noul Cod de procedură civilă”, Ed. Universul Juridic, București, 2010.

Gârbuleț, I., Răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc, Revista română de executare silită nr. 1/2011.

Gârbuleț, I., Sancționarea disciplinară a executorului judecătoresc având ca temei o hotărâre emisă de Consiliul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, Revista română de executare silită nr. 2/2011.

Gârbuleț, I., Încheierile executorului judecătoresc conform noului Cod de procedură civilă, Revista română de executare silită nr. 3/2011.

Gârbuleț, I., Încheierile emise de executorul judecătoresc în contextul Noului Cod de procedură civilă, volumul Conferinței Internaționale “Executorul judecătoresc între rol activ și organ de jurisdicție”, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Gârbuleț, I., Procedurile execuționale între formalismul excesiv și lipsa de reglementare a unor aspecte importante ale executării silite, volumul Conferinței internaționale „Executarea silită în reglementarea noului Cod de procedură civilă”, Ed. Universul Juridic, București, 2012.

Gârbuleț, I., Propuneri *de lege ferenda* privind răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc, Revista română de executare silită nr. 2/2012.

Gârbuleț, I., Procedurile execuționale între formalismul excesiv și lipsa de reglementare a unor aspecte importante ale executării silite, Revista română de executare silită nr. 3/2012.

Gârbuleț, I., Procedura eliberării și distribuirii sumelor realizate prin urmărirea silită în Noul Cod de procedură civilă, în volumul Conferinței Internaționale “Instituții ale procesului civil și ale executării silite”, 29-31 august 2013 - Tg. Mureș, România, Ed. Universul Juridic, București, 2013.

Gârbuleț, I., Înlocuirea executorului judecătoresc în actualul și viitorul Cod de procedură civilă, Revista română de executare silită nr. 4/2012.

Gârbuleț, I., Aspecte privind obligația de plată a taxelor judiciare de timbru în materia executării silite”, Revista română de executare silită nr. 1/2013.

Gârbuleț, I., Procedura eliberării și distribuirii sumelor realizate prin urmărirea silită în Noul Cod de procedură civilă, Revista română de executare silită nr. 4/2013.

Ghinoiu, D. A., Succintă prezentare a sistemului și soluțiilor legislative preconizate de Proiectul Noului Cod de procedură civilă, Dreptul nr. 2/2010.

Hurubă, E., Contribuții la studiul naturii juridice a procedurilor execuționale civile și a instituției executorului judecătoresc, în volumul Conferinței internaționale „Executorul judecătoresc între rol activ și organ de jurisdicție”, Ed. Universul Juridic, 2011.

Hurubă, E., Considerații privitoare la necesitatea încuviințării de către instanța de judecată a începerii executării silită și unele note critice la Decizia Curții Constituționale nr. 458 din 31 martie 2009, Revista română de executare silită nr. 1/2009.

Hurubă, E., Formalitățile premergătoare licitației imobiliare, în volumul Conferinței Internaționale “Instituții ale procesului civil și ale executării silită”, 29-31 august 2013 - Tg. Mureș, România, Ed. Universul Juridic, București, 2013.

Ioniță, Gh.-I., Aspecte de drept comparat privind statutul executorului judecătoresc și particularitățile angajării răspunderii penale a acestuia, Revista română de executare silită nr. 2/2011.

Isnard, J., Stoica, A., Droit et procédure, Paris, 2006.

Isnard, J., Stoica, A., Executorul judecătoresc – elementul esențial în statul de drept. Viziunea CEDO asupra rolului acestuia în cadrul executărilor în natură, Revista română de executare silită nr. 1/2011.

Lazăr, I., Discuții privind natura executării silită și a activității executorului judecătoresc în reglementarea noului Cod de procedură civilă, Revista română de executare silită nr. 3/2011.

Lazăr, I., Inițierea procedurilor de executare silită în reglementarea Noului Cod de procedură civilă, volumul Conferinței Internaționale „Executorul judecătoresc între rol activ și organ de jurisdicție”, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Leș, I., Rolul executorului judecătoresc în viziunea Proiectului Codului de procedură civilă și a dreptului comunitar, Revista română de executare silită nr. 1-2/2008.

Leș, I., Pe marginea unei decizii de neconstituționalitate, Revista română de executare silită nr. 1/2009.

Leș, I., Examen sumar asupra rolului activ al executorului judecătoresc în condițiile noilor reglementări procesuale, volumul Conferinței Internaționale “Executorul judecătoresc între rol activ și organ de jurisdicție”, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Leș, I., Competența execuțională în noul Cod de procedură civilă, volumul Conferinței Internaționale “Executarea silită în reglementarea Noului Cod de procedură civilă”, Ed. Universul Juridic, București, 2012.

Leș, I., Stoica, A., Statutul profesiei de executor judecătoresc în lumea contemporană: realități și perspective, Revista română de executare silită nr. 3/2011.

Leș, I., Stoica, A., Încheierile executorului judecătoresc în noul Cod de procedură civilă, Revista română de drept privat nr. 4/2011.

Manea, L., Rolul activ al executorului judecătoresc în lumina Noului Cod de procedură civilă, volumul Conferinței Internaționale “Executorul judecătoresc între rol activ și organ de jurisdicție”, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Măgureanu, G., Măgureanu, Fl., Considerații privind reglementări aduse de noul Cod de procedură civilă referitor la realizarea activității de executare silită în termen optim și previzibil și cu publicitate, volumul Conferinței Internaționale “Executarea silită în reglementarea Noului Cod de procedură civilă”, Ed. Universul Juridic, București, 2012.

Motica, R.I., Licaciuc, Șt.I., Simplificarea și eficientizarea executării silite, volumul Conferinței Naționale a Noilor Coduri ale României, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Mustăciosu, M., Noi perspective legislative privind poprirea asupra conturilor bancare, Revista de drept bancar și financiar nr. 1/2006.

Oprina, E., Principalele categorii de titluri executorii, în Revista română de executare silită nr. 3-4/2008.

Oprina, E., Studiu asupra diferitelor categorii de titluri executorii, Revista română de executare silită nr. 1/2010.

Oprina, E., Titlul executoriu în reglementarea adusă de Legea nr. 134/2010 privind Noul Cod de procedură civilă, volumul Conferinței Internaționale „Executarea silită în Noul Cod de procedură civilă”, Ed. Universul Juridic, București, 2010.

Oprina, E., Natura juridică a litigiilor având ca obiect învestirea cu formulă executorie a cambiilor, cecurilor și biletelor la ordin, Revista română de executare silită nr. 1/2011.

Oprina, E., Atribuțiile executorului judecătoresc în diferitele proceduri speciale, volumul Conferinței internaționale „Instituții ale procesului civil și ale executării silite”, Ed. Universul Juridic, București, 2013.

Pașca, V., Discuții privind învestirea cu formulă executorie a hotărârilor judecătorești, Dreptul nr. 2/2005.

Pătulea, V., Studiu în legătură cu categoriile de titluri executorii, în Dreptul nr. 7/2005.

Pătulea, V., Posibilitatea constituirii titlurilor executorii prin voința părților, Dreptul nr. 7/1996.

Pînzari, V., Demciuc, E., Opinii asupra reglementării legale a activității executorilor judecătorești în Republica Moldova, volumul Conferinței Internaționale „Executorul judecătoresc între rol activ și organ de jurisdicție”, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Popescu, C. L., Notă la Decizia Curții Constituționale nr. 458 din 31 martie 2009, Curierul Judiciar nr. 5/2009.

Puie, O., Considerații privitoare la organele reprezentative ale executorilor judecătorești, mandatul și demiterea reprezentanților acestora, natura juridică a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, precum și calea de atac împotriva actelor emise de către organele de conducere din cadrul organelor reprezentative ale executorilor judecătorești, Revista română de executare silită nr. 2/2010.

Rus, A. E., Rolul activ al executorului judecătoresc - Principiu fundamental al executării silite, volumul Conferinței Internaționale “Executorul judecătoresc între rol activ și organ de jurisdicție”, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Sabău-Pop, O. A., Calitatea de funcționar public asimilat a executorului judecătoresc conform noului Cod penal, Revista română de executare silită nr. 3/2009.

Stancu, M., Reflectarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în materia executării silite, Revista română de executare silită nr. 1/2010.

Stoica, V., Baias, Fl., Executarea silită a antecontractelor de înstrăinare a imobilelor, în condițiile abrogării art. 12 din Decretul nr. 144/1958, Dreptul nr. 3/1992.

Tabacu, A., Cristian, I., Notă la Decizia Curții Constituționale nr. 458 din 31 martie 2009, Pandectele Române nr. 5/2009.

Tabacu, A., Cristian, I., Măsuri recente pentru accelerarea procedurii de executare silită, Revista română de executare silită nr. 4/2010.

Tăbârcă, M., Principiul dreptului la un proces echitabil, în termen optim și previzibil, în lumina Noului Cod de procedură civilă, Dreptul nr. 12/2010.

Tereacă, C. T., Natura juridică a executării silite de drept comun, Revista română de executare silită nr. 2/2010.

Tereacă, C. T., Principalele titluri executorii, Acta Universitatis Lucian Blaga nr.1/2010.

Tereacă, C. T., Executarea silită între mica reformă și marea reformă prevăzută de noul Cod de procedură civilă, volumul Conferinței Internaționale “Executorul judecătoresc între rol activ și organ de jurisdicție”, Ed. Universul Juridic, București, 2011.

Tomuș, A. C., Aspecte de drept comparat privind competența materială a executorilor judecătorești în România și Germania, volumul Conferinței Internaționale „Executarea silită în Noul Cod de procedură civilă”, Ed. Universul Juridic, București, 2010.

Ungureanu, A.M., Impedimente de ordin practic ce revin în actualitate prin reintroducerea obligativității încuviințării executării silite, Revista română de executare silită nr. 1/2010.

Ungureanu, A. M., Considerații asupra unor modificări legislative prevăzute de noul Cod de procedură civilă în materia executării silită, Revista română de executare silită nr. 1/2011.

Velescu, Al., Disponibilitatea în dreptul procesual civil român, Revista română de drept nr. 9/1971.

III. Jurisprudență

Dănăilă, I. R., Executarea silită. Titluri executorii, Creanțe fiscale. Practică judiciară adnotată, Ed. Hamangiu, 2010.

Nica, C., Executarea silită. Practică judiciară, Ed. Hamangiu, 2008.

Pietreanu, S. G., Gavriș, M. D., Executarea silită. Culegere de practică judiciară, Ed. Wolter Kluwer, București, 2009.

Schmutzer, R., Moroșanu, N., Contestația la executare. Practică judiciară, Editura Moroșan, București, 2010.

Stanciu, R., Contestația la executare. Practică judiciară, Ed. Hamangiu, București, 2010.

Stanciu, R., Contestația la executare. Practică judiciară, ed. a 2-a, Ed. Hamangiu, București, 2011.

Stanciu, R., Validarea popririi. Practică judiciară, Editura Hamangiu, 2011.

Tăbăraș, M., Contestația la executare. Culegere de practică judiciară, Ed. All Beck, București, 2005.

Țambulea, A. G., Executarea silită. Practică judiciară, Ed. Hamangiu, București, 2012.

Vasile, A., Excepțiile de procedură în procesul civil. Practică judiciară, Ed. Hamangiu, București, 2010.

IV. Site-uri

www.echr.coe.int.

www.scj.ro.

www.juridice.ro.

www.jurindex.ro.

www.just.ro.

www.executori.ro.

www.dexonline.ro

CUPRINS

CAPITOLUL I – CONSIDERAȚII GENERALE PRIVIND EXECUTAREA SILITĂ	8
SECȚIUNEA I-A - NOTIUNEA ȘI IMPORTANȚA EXECUTĂRII SILITE	8
SECȚIUNEA A II-A - EVOLUȚIA ISTORICĂ A EXECUTĂRII SILITE	12
SECȚIUNEA A III-A - NATURA JURIDICĂ A EXECUTĂRII SILITE	19
SECȚIUNEA A IV-A - PRINCIPIILE FUNDAMENTALE ALE EXECUTĂRII SILITE	23
4.1. Principiul legalității.....	24
4.2. Principiul dreptului la un proces echitabil în faza executării silite	27
4.3. Principiul executării de bunăvoie a obligației stabilită printr-un titlu executoriu.....	34
4.4. Principiul protecției debitorului în efectuarea executării silite.....	36
4.5. Principiul umanitar al executării silite	38
4.6. Principiul disponibilității în faza executării silite.....	40
4.7. Principiul rolului activ al executorului judecătoresc.....	51
4.8. Principiul înștiințării debitorului.....	52
4.9. Principiul alegerii simultan sau succesiv a modalității de executare silită.....	53
4.10. Principiul publicității și celerității procedurii de executare	54
4.11. Principiul asigurării secretului informațiilor primite	55
SECȚIUNEA A V-A - JURISPRUDENȚA CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI ÎN MATERIA EXECUTĂRII SILITE.....	56
CAPITOLUL AL II LEA – EXECUTORUL JUDECĂTORESC	74
SECȚIUNEA I - CONSIDERAȚII GENERALE PRIVIND ORGANIZAREA PROFESIEI DE EXECUTOR JUDECĂTORESC.....	74
SECȚIUNEA A II-A - COMPETENȚA EXECUTORILOR JUDECĂTOREȘTI	78
2.1. Competența generală a executorilor judecătorești	78
2.2. Competența materială a executorilor judecătorești	79
2.3. Competența teritorială a executorilor judecătorești.....	93
SECȚIUNEA A III-A - ORGANIZAREA ACTIVITĂȚII EXECUTORILOR JUDECĂTOREȘTI.....	98
3.1. Organizarea și funcționarea birourilor executorilor judecătorești.....	98
3.2. Evidența activității executorilor judecătorești	106
3.3. Arhiva biroului executorului judecătoresc	108
SECȚIUNEA A IV-A - ORGANELE REPREZENTATIVE ALE EXECUTORILOR JUDECĂTOREȘTI.....	110
4.1. Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești	111
4.2. Camerele executorilor judecătorești.....	119
SECȚIUNEA A V-A - RĂSPUNDEREA JURIDICĂ A EXECUTORILOR JUDECĂTOREȘTI	125

5.1. Răspunderea civilă a executorilor judecătorești	126
5.2. Răspunderea disciplinară a executorilor judecătorești	128
CAPITOLUL AL III LEA – ACTELE EMISE DE CĂTRE EXECUTORUL JUDECĂTORESC	155
SECȚIUNEA I - CONSIDERAȚII GENERALE	155
1.1. Noțiuni și reglementare.....	155
1.2. Clasificarea actelor emise de către executorul judecătoresc.....	157
SECȚIUNEA A II-A - ÎNCHEIERILE EXECUTORULUI JUDECĂTORESC	166
2.1. Noțiuni generale.....	166
2.2. Elementele încheierii executorului judecătoresc.....	169
2.3. Tipuri de încheieri emise de către executorul judecătoresc.....	176
SECȚIUNEA A III-A - PROCESELE VERBALE ÎNCHEIATE DE CĂTRE EXECUTORUL JUDECĂTORESC	212
3.1. Considerații generale	212
3.2. Conținutul procesului verbal	213
3.3. Tipuri de procese-verbale pe care executorul judecătoresc este obligat să le emită în exercitarea atribuțiilor sale	222
SECȚIUNEA A IV-A - ASEMĂNĂRILE ȘI DEOSEBIRILE EXISTENTE ÎNTRE ÎNCHEIERILE ȘI PROCESELE-VERBALE EMISE DE EXECUTORULUI JUDECĂTORESC	287
4.1. Noțiuni generale.....	287
4.2. Asemănările existente între încheierile și procesele-verbale emise de executorului judecătoresc	288
4.3. Deosebiri existente între încheierile și procesele-verbale emise de executorului judecătoresc	291
SECȚIUNEA A V-A - SOMAȚIILE EXECUTORULUI JUDECĂTORESC	296
5.1. Noțiuni generale.....	296
5.2. Elementele somației emise de executorul judecătoresc.....	301
5.3. Tipuri de somații emise de executorul judecătoresc	302
SECȚIUNEA A VI-A - ANUNȚURILE ȘI PUBLICAȚIILE DE VÂNZARE EFECTUATE DE EXECUTORULUI JUDECĂTORESC	314
6.1. Noțiuni generale.....	314
6.2. Cuprinsul anunțurilor și publicațiilor de vânzare	318
6.3. Tipuri de anunțuri și publicații de vânzare.....	321
SECȚIUNEA A VII-A - ACTUL ȘI CERTIFICARTUL DE ADJUDECARE ELIBERAT DE EXECUTORUL JUDECĂTORESC	324
7.1. Noțiuni generale.....	324

7.2. Mențiunile actului și certificatului de adjudecare	328
SECȚIUNEA A VIII-A - CERERILE FORMULATE DE CĂTRE EXECUTORUL JUDECĂTORESC	330
8.1. Noțiuni generale.....	330
8.2. Tipuri de cereri formulate de către executorul judecătoresc	331
SECȚIUNEA A IX-A - ADRESELE EXECUTORULUI JUDECĂTORESC	352
9.1. Noțiuni generale.....	352
9.2. Tipuri de adrese emise de executorul judecătoresc	354
SECȚIUNEA A X-A - PROIECTUL DE DISTRIBUIRE A SUMELOR REZULTATE DIN URMĂRIREA SILITĂ	376
10.1. Noțiuni generale.....	376
10.2. Conținutul proiectului de distribuire.....	377
SECȚIUNEA A XI-A - ALTE ACTE ÎNCHEIATE DE CĂTRE EXECUTORUL JUDECĂTORESC	381
11.1. Noțiuni generale.....	381
11.2. Notificările comunicate de executorul judecătoresc.....	381
11.3. Înștiințările executorului judecătoresc	384
CAPITOLUL AL IV LEA – PROPUNERI DE LEGE FERENDA PRIVIND ACTELE INTOCMITE DE CĂTRE EXECUTORUL JUDECĂTORESC	395
CAPITOLUL AL V LEA – MODELE ORIENTATIVE DE ACTE INTOCMITE DE CĂTRE EXECUTORUL JUDECĂTORESC.....	417
1. Model orientativ de încheiere	417
2. Model orientativ de proces-verbal	419
3. Model orientativ de somație	421
4. Model orientativ de anunț/publicație de vânzare	423
5. Model orientativ de certificat de adjudecare a bunurilor mobile.....	425
6. Model orientativ de act de adjudecare.....	427
7. Model orientativ de cerere prin care se solicită încuviințarea executării silite.....	429
8. Model orientativ de adresă	431
9. Model orientativ de proiect de distribuire a sumelor rezultate din urmărirea silită.....	432
10. Model orientativ de notificare comunicată de executorul judecătoresc.....	435
11. Model orientativ de înștiințare	437
12. Model orientativ de sesizare a parchetului.....	438
13. Model orientativ de caiet de sarcini	440
14. Model orientativ de listă de inventariere a bunurilor.....	443
15. Model orientativ de dispoziție de plată	445
BIBLIOGRAFIE.....	446